

أُسوة فداکاری و عدالت

وَ مِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَئُوفٌ بِالْعِبَادِ

و از مردم کسانی جان خود را می فروشند (فدا می کنند) تا خشنودی خدا را به دست آورند، و خدا نسبت به بندگانش مهربان است.

فداکار کسی است که برای خدمت به دین و جامعه خود، از **مال، سلامتی، خانواده** و حتی از **جان** خود می گذرد و آنها را در راه هدف پاک و بزرگ خود فدا می کند. دین اسلام افراد فداکار را ستایش کرده و به آنان وعده پاداش الهی داده است.

ماجرای **از خودگذشتگی** حضرت علی علیه السلام در **شب هجرت** پیامبر اکرم که به **لیلة المبیت** مشهور است یکی از کامل ترین نمونه های فداکاری در راه خداست.

عدالت طلبی و مساوات، ویژگی بارز دیگری از شخصیت امیرالمؤمنین است. حضرت علی علیه السلام در شرایطی از سوی مردم برای **اداره حکومت و خلافت** انتخاب شد که **مشکلات بسیاری** جامعه اسلامی را فراگرفته بود

علی (ع) دلیل پذیرفتن حکومت را این گونه بیان می کند: «اگر خداوند از آگاهان عهد و پیمان نگرفته بود که در برابر زیاده خواهی ستمگران، و گرسنگی مظلومان، سکوت نکنند (و حق مظلوم را از ظالم بستانند و به او بازگردانند)، حکومت بر شما را رها می کردم و آنگاه می دیدید که (مقام های) دنیایی شما نزد من از عطسه بز بی ارزش تر است» .

امیرالمؤمنین حکومت را برای ایجاد عدالت بین مردم پذیرفت و در رعایت عدالت و مساوات بین مسلمانان، هیچ کس را بر دیگری برتری نداد. در حقوق عمومی و مسائل اجتماعی، با خانواده و نزدیکان خود نیز مانند مسلمانان دیگر رفتار می کرد. در هنگام تقسیم بیت المال همه چیز را به دقت و به صورت مساوی میان تمامی مسلمانان تقسیم می کرد و وقتی همه اموال به دست صاحبانش می رسید، در همان محل بیت المال به نماز می ایستاد.